

Rock i Roses Rum.

*Af Jan Sneum*

Bandet er gået af scenen. Publikum har klappet af. Oprydningen begynder. Tilbage på scenen ligger set-listen fæstnet på gulvet med sort gaffatape ved forsangerens mikrofonstativ. Der er rettelser med hastig kuglepen på papiret. Nu efter koncerten er der også aftryk af gummisål og øl. Set-listen er ved koncertens afslutning forvandlet til affald. Et sidste tegn på musikken der var. Vi andre går hjem, men for billedkunstneren Rose Eken, er dette "aftryk" af koncert starten på en kunstnerisk proces.

I Rose Ekens kunstneriske univers kredses der omkring rockens rammer, omkring dens fremtræden, og omkring dens myter og fortællinger. Det er ikke musikken i sig selv, der bearbejdes i værkerne. Afsættet er ofte tiden før eller efter koncerten og rummet uden lyd. Det er heller ikke musikerne i sig selv, der optager Eken, men sporerne efter dem.

Når Rose Eken samler den færdigspillede set-liste op sker forvandlingen. På hvid silke broderes minutiøst alle tegn fra papiret. Alle spor af brug, alle spor af tekst. Den lille håndskrevne papirlap eller det oprindelige A4-ark med titler på de sange, der blev spillet, forstørres i Ekens broderi til visuelle udtryk, der pludseligt flytter teksten fra vejen til skraldespanden, ind i en kunstnerisk æstetisk verden, hvor hvid silke og sirligt broderi får en poetisk og rumlig skønhed. Det flygtige, værdiløse bliver i broderiet forevigtet og ophøjet langt ud over en set-listes liv med "sex, drug og rock'n'roll".

Forvandlingen skyldes ikke kun skiftet i materialet og størrelse. Magien ligger også i tilskuerens fornemmelse af processen og arbejdet bag forvandlingen. En set-liste skabes i omklædningsrummet før koncerten. Et broderi kræver titusindvis af sting og mange koncentrerede arbejdstimer. At se Ekens broderier er som at nyde det velspillende band. Bag den umiddelbare oplevelse af det kunstneriske udtryk blander sig også respekten for musikerens slid med stoffet før koncerten. Det tager tid at skabe musikalsk artisteri, og det tager tid at forevige artisteriet i Ekens arbejde.

Sting for sting vokser arbejdet frem i tusindvis af gentagelser, og gentagelsen er et vigtigt element både i musik og i Rose Ekens kunstneriske praksis. Hos Eken bliver interessen for gentagelsen også til miniaturemodeller af rockens instrumenter. Modeller der fremstår som værker i sig selv og som delelementer i større installationer med stillbilleder og film. Hensigten er ikke at lave modeller af kendte musikeres instrumenter som udtryk for simpel idoldyrkelse. Rose Ekens udtryk er langt fra "Hard Rock Café". I Ekens verden er

instrumenterne ofte udført i miniature. I arbejdsprocessen udvælges og tolkes og ikke alt kommer med. Det er ikke "kopivarer". Ekens kærlighed til rockens grej og gear lyser ud af modellerne, der tager form af alt fra stentøjsudgaver af guitaristers pedaler til det fyldte askebæger bag scenen over den tømte ølflaske på den grønne mælkekasse til modeller af instrumenter med kendte rocklogoer på. I serier på 100 små trommesæt og 100 elektriske guitarer er alle identificerbare som instrumenter, der har været spillet af kendte musikere, men målet er ikke genkendelsen i sig selv. Målet er rytmen i gentagelsen og variationen i mangfoldigheden. Målet er mønster og rytme, som det også er i rockmusikken, i dens sound, og traditioner – og som det er hos musikeren, der kan glæde sig over at spille de samme sange koncert efter koncert med de variationer, der følger med lokale, publikum og almindelig veloplagthed.

Med den materialer og arbejdsprocesser, som Rose Eken vælger, lykkes det på forunderlig vis at tolke rockens verden med et særligt feminint afsæt. Broderi hører traditionelt hjemme blandt kvinders klassiske håndværksudtryk og i arbejdet med modellerne og de mange miniaturer er det pigens leg med det store, vildtvoksende dukkehus, der flyttes ind i rockens og kunstens verden. Med modellerne og miniaturerne kan rockens verden kontrolleres, bearbejdes og udstyres frit efter kunstnerens egen vilje. Som barnet der med tingene i dukkehuset kan kontrollere den store verden i overskuelig øjenhøjde.

Som mandlig beskuer af Ekens værker tilføjes rockens verden en feminin dimension, der overrasker, og for mig har mødet med Rose Ekens rockverden rummet samme overraskende glæde, som da sangerinden Nico for mange år siden på et hotelværelse i København over for mig verbalt ville sammenfatte den proces det for hende var at indspille en plade – og som efter minutters eftertænksom tavshed blot sagde: "Det er som at strikke en sok". Der gik det op for mig at mænds og kvinders tilgang til den kreative proces ofte udtrykkes vidunderligt forskelligt - hvilket jeg bestemt også ser afspejlet i Rose Ekens værker, og i hendes tolkning af rockens billedverden.

Jan Sneum er musikjournalist og leder af P3 Live.